

Contribuția serviciilor de informații românești

la făurirea României Mari

(MapN și MAI)

În afara factorului politic din România reprezentat de prim-ministrul României I. C. Brătianu, un rol important l-au avut serviciile de informații românești, cu trimitere directă la Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne.

Informația înseamnă putere și poate schimba cursul unui război.

În Primul Război Mondial, România a dat un tribut mare de sânge, respectiv aproape 1 milion de morți și răniți, infrastructura distrusă, țara pustiită, inclusiv jaful săvârșit de armatele Imperiului Rus în retragere odată cu Revoluția Bolșevică din Rusia.

Pierderile enorme suferite de România au fost evaluate la 72 mld. lei aur, însă recunoscute de Marile Puteri numai la 31 mld. lei aur. În realitate România nu a recuperat nimic.

Mai mult decât atât, am fost obligați să plătim 2 mld. de coroane de aur pentru: Transilvania și Bucovina referitoare la bunurile mobile și imobile, în contul datoriei Imperiului Austro-Ungar, plus o cotă de eliberare, protecția exagerată a minorităților, rămânând aerul pe care îl respirăm neplătit, după cum se exprima un istoric.

Delegația României, condusă de prim-ministrul României nu a fost primită la discuțiile privind frontierele cu: Ungaria, Regatul Sârb și Austria, determinându-l pe prim-ministrul României Brătianu să părăsească Conferința de Pace și să-și dea demisia.

Chiar în timpul Conferinței de Pace, Ungaria atacă România cu acceptul URSS, însă este învinsă în două săptămâni, recunoscând toate pretențiile României.

România a pus accent pe serviciile de informații, începând cu Războiul de Independență din 1877, iar din 1917 serviciile de informații au trecut prin reorganizări, obținând rezultate notabile, reușind să depisteze peste 150 de agenți sovietici în România, Polonia și Serbia.

Făuritori și martiri ai Unirii Basarabiei cu România

S-au înființat 4 subinspectorate Generale de Siguranță: Chișinău, Cernăuți, Cluj și Constanța.

URSS, Ungaria și Bulgaria au declanșat asupra României peste 3000 de atacuri teroriste în perioada interbelică și mii de sabotaje.

URSS a forțat Nistrul, determinând anihilarea de către trupele românești a peste 3000 de atacatori.

Au fost uciși numai în Basarabia 31000 de civili și mii de grăniceri români, jandarmi și militari.

Atacurile teroriste din Transilvania s-au înmulțit, peste 300 de oameni din orașul Arad au fost mitraliați de organizația teroristă maghiară „Căștile de Oțel”.

S-a deschis focul asupra oamenilor care se deplasau la Alba-Iulia, asupra trenurilor cu soldați români, spre front, la Beiuș soldații români au fost puși să-și sape groapa, militari români prizonieri au fost torturați și îngropați etc.

Acțiuni de bande înarmate au atacat aducând teroarea în Cadrilater și Dobrogea.

Măsuri dure luate împotriva românilor și Bisericii Ortodoxe Române prin multe legi în număr de cinci, culminând cu Planul Secret de Maghiarizare din 1917, al contelui Bethlem Istvan, toate urmăreau eradicarea elementului românesc din Transilvania, inclusiv aducerea invalizilor de război, a ceangăilor și împrăștierea gratuită.

Statul român a despăgubit pe nobilii maghiari din Transilvania cu 6,5-7 tone de aur, reîmproprietăriți după 1990 de către conducerea politică din România, inclusiv pe criminalii de război.

Întrebări fără răspuns acceptabil, referitor la contracararea evenimentelor actuale pe domeniile: diplomatic, militar, ordine publică și informații.

Exemplul Poloniei este sugestiv în ce privește pregătirea pentru apărarea țării: armată de 200000 de militari, 2,5% din PIB, voluntari, plus modelul de gărzi patriotice preluat de la noi, având în prezent 17 brigăzi, deci o armată de peste 250.000 luptători, o industrie de apărare națională, cu patente de la SUA și UE.

Făuritori și martiri ai Unirii Basarabiei cu România

Liderul maghiarilor din România, de Ziua Centenarului se exprima: „îmi este silă de această sărbătoare”; este inacceptabil, în această mare batjocură, oamenii politici nu au reacționat corespunzător.

Începând mai ales cu anul 1988, televiziunea maghiară sublinia „necesitatea autonomiei teritoriale a Tansilvaniei”, apoi în iulie 1989 se insistă asupra extinderii suveranității Ungariei asupra Transilvaniei, în decembrie 1989 i se cere ajutorul lui Gorbaciov în această problemă, după ce în vara anului 1989 Ungaria redefinise în mod oficial România ca principal inamic.

Acțiunile au continuat cu anul 1991, la încheierea tratatului cu Federația Rusă, în condițiile în care în 1992, comisarul pentru minorități din UE a afirmat: „România este modelul pentru Europa în domeniul relațiilor cu minoritățile.

Gl. (r.) prof. univ. dr. Anghel ANDREESCU

Bibliografie

1. Alin Spânu, *Istoria serviciilor de informații/contrainformații românești în perioada 1919 – 1945*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2015
2. Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România*, Editura Rao, București, 2016
3. Colectiv, *Efectele migrației asupra securității României și a Europei*, Editura Rao, București, 2016
4. Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2008, Ediția a IV-a
5. Ioan-Aurel Pop, *Transilvania, Starea noastră de veghe*, Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2016
6. Ilie Șerbănescu, *România, o colonie la periferia Europei*, Editura Roza Vânturilor, București, 2016
7. Stan Petrescu, *Informațiile – a patra armă*, Editura Militară, București, 1999